

2. neděle postní A

Téma: proměna

Evangelium: Mt 17, 1-9

Odry 2023, P. Petr Kuník

Otec Jan vám minulou neděli dával na úvod malou lekci **biologie**. Hovořil o cizopasníkovi, který jako malý *červík žije v některých druzích cvrčků* a ovlivňuje jejich chování. Mluvil o tom, že hřích je cizopasníkem na lidské svobodě.

Dnes budu v biologickém tématu pokračovat. Nejspíš jste se už setkali se slovem, které označuje **jeden z nejpodivnějších jevů** v přírodě, tímto jevem je **metamorfóza**. Vznešené slovo, které označuje **změnu fyzické podoby**. Metamorfózou mohou v přírodě procházet třeba **horniny** vlivem teploty a tlaku, nebo i **živočichové**. Asi nejnámější metamorfózou je **vývoj motýla**. Fascinující proces, kdy se z plazící housenky stane okřídlená nádhera.

Ježíš vzal se sebou Petra, Jakuba a Jana, vyvedl je na vysokou horu a byl před nimi proměněn. Z muže, který se ničím nelišil od ostatních, který byl, jak říká *proslulý hymnus* v listě *Filipanům* „*jako každý jiný člověk*“, se stává někým, jehož tvář září jako slunce a jehož oděv zbledl jako světlo. Mohlo by nás napadnout: *Je toto také metamorfóza*, změna, kterou Ježíš učinil, aby zapůsobil na své učedníky? Pokud známe dobře Písmo svaté, rozhodně s tím **nemůžeme souhlasit**. Kristus na hoře nebyl proměněn do nějaké nové dosud nebývalé podoby. Svým učedníkům **dal pouze nahlédnout na to, kým od věčnosti je**.

Tím, že Ježíš v tomto krátkém okamžiku nechal nádheru svého božství vyniknout nad svým lidstvím, nemělo za cíl učedníky ohromit, ani je pouze posílit, až přijde doba zkoušek. Skutečným **cílem jeho proměnění je spása člověka**. Ježíš tím zjevuje, že se nám přišel dát, že je pro nás. Nejlepší na tom je, že to neprohlásil

on sám. Ozval se jeho otec a to jako hlas z nebe. „*To je můj milovaný syn, v něm mám zalíbení*.“ My si můžeme všimnout, že **žádná z osob Trojice nikdy neukazuje sama na sebe**. Ale vždy na **ty druhé dva**. Zjevuje jejich důstojnost a jejich slávu. Je to jakýsi vnitřní předpis mezi Otcem, Synem a Duchem Svatým. Jedna osoba se chlubí dvěma dalšími. V okamžiku proměnění na hoře tak činí Ježíšův Otec: „*V něm mám zaslíbení*.“ Jak to včera přeložil o. Heryán: „...on je mé potěšení“.

Že se na tuto chvíli chlubení se svým Synem Bůh těšil a připravoval ji od počátku, dokazují postavy Mojžíše a Eliáše. Tedy že **Zákon byl dán kvůli Kristu** a že ho **proroci ohlašovali**. Nikdo z evangelistů neříká, že tyto postavy podobě zářili. Byli jen ozařování božstvím, které vycházelo z Ježíše. O čem rozmlouvali? Neprozrazuje to Matouš, ale evangelista Lukáš. Totiž že to byl **rozhovor o Ježíšově cestě, do Jeruzaléma**. Tedy o tom, že se Boží Syn stal člověkem, aby toto mohl udělat. Chodil mezi námi, a proto jsme mu mohli naslouchat a taky, jak učedníkům přikazuje Otec, ho poslouchat.. Proto okamžik slávy trval jen chvíli a Ježíš se vrátil do reality toho světa. To, co **bylo povznášející, se muselo vrátit do všednosti**. Právě to je typicky křesťanské. Tento reálný svět a **Slovo, které se stalo tělem v něm**.

Zázrakem proměnění Ježíš **dokončil svou katechezi o láce ke svému Otci**, dokončil poučování o tom, kdo je on a ten, který ho posílá a vydává se na cestu do Jeruzaléma, **aby naplnil svá slova**. Aby se jeho slova stala tělem.

Pro Ježíše od té chvíle není nic důležitějšího. Proč? Protože je **toto cesta k naší proměně**. Je to touha Otce, abychom skrze lidství jeho Syna měli přístup k jejich božství. To je proměna, díky které se **my budeme jednou chlubit Bohem, a on se bude chlubit každým z nás**.